

Phần 26

Chương 101 Tín Nhiệm Của Đế Vương

“Nương nương.” Trán Hoàng Dương rịn đầy mồ hôi, tâm tình thấp thỏm nhìn Hoàng hậu đang ngồi trước bàn dùng bữa, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, tựa như chỉ cần một chút tiếng động thôi cũng sẽ chọc cho Hoàng hậu nương nương nổi giận.

“Sao?” Khúc Kinh Cư thong thả ung dung ăn một chén cháo gà, dưa chua ăn kèm giòn giòn chua chua kích thích vị giác, rất ngon. Nàng thấy đáng về Hoàng Dương muốn nói nhưng không dám nói, nhận ly trà Kim Trản đưa tới súc miệng, rồi nhận khăn tay Ngân Liễu dâng lên lau khóe miệng: “Nói đi, chuyện gì khiến ngươi hốt hoảng như vậy?”

Chân Hoàng Dương mềm nhũn quỳ gối trước mặt Khúc Kinh Cư: “Sáng nay người ta phát hiện Hàn Lương đệ đã chết trong ao sen ngự hoa viên, cả người đều bị ngấm đến phù thũng ạ.”

Khúc Kinh Cư sững sờ, Hàn Thanh Hà chết rồi?

“Trước mặt nương nương mà ngươi dám nói những lời xui xẻo này ư?” Mộc Cận cau mày, bây giờ nương nương đang mang thai, truyền chuyện này tới tai nương nương, chẳng phải là muốn hù dọa tiểu điện hạ trong bụng nương nương sao? “Mau im miệng.”

“Không sao.” Tay trái Khúc Kinh Cư nhẹ nhàng xoa xoa phần bụng hơi nhô lên của mình: “Sắc mặt ngươi khó coi như vậy, tất nhiên chuyện này không phải chuyện nhỏ, có phải có liên quan đến nguyên nhân cái chết của Hàn Lương đệ không?”

Hoàng Dương thấy đáng về bình tĩnh của nương nương, không thể làm gì khác hơn là cắn răng đáp: “Người trong điện Trung Tĩnh phát hiện một cây trân ngọc trong ngực Hàn Lương đệ, có người nhận ra đây là trang sức của nương nương người.”

Kim Trản và Ngọc Trân nghe thấy lời này, đều sợ đến biến sắc, thường ngày trang sức y phục của nương nương đều do hai người họ quản, nương nương bị mất đồ, người bị hiềm nghi lớn nhất chính là các nàng. Hai người lập tức quỳ xuống, sắc mặt khó coi: “Nương nương, chúng nô tỳ trông coi bất lực, xin nương nương trách phạt.”

Khúc Kinh Cư cười ra tiếng, ý bảo hai người đứng lên, sau đó nói: “Mùa đông lạnh lẽo, màn kịch này có vẻ thú vị đây, ngay cả trân ngọc bổn cung bị mất hơn nửa tháng trước cũng đào ra được. Hậu cung hiện nay là do hai vị mẫu

hậu quản lý, đi, chúng ta đến cung Phúc Thọ một chuyến, bồn cung cũng tò mò chuyện này rất cuộc là như thế nào.”

Hoàng Dương nhìn Hoàng hậu nương nương vẻ khó hiểu, hình như nương nương không có ý nổi giận chút nào cả.

Mộc Cận sững sờ, ngay sau đó khôi phục lại bình thường, nở nụ cười: “Đúng vậy, Hoàng Dương chuẩn bị phượng liền nhanh đi, từ tối hôm qua tuyết đã bắt đầu rơi, bây giờ trong bụng chủ tử đang có điện hạ, không thể để bị lạnh được.”

“Đạ.” Lúc này Hoàng Dương mới từ từ đứng lên, xoay người ra ngoài bảo hạ nhân chuẩn bị phượng liền.

Bên trong cung Phúc Thọ, hai vị Thái hậu, Hạ Hành, Tấn An trưởng công chúa, ba vị phi tần khác, còn có thái giám điện Trung Tĩnh, tất cả đều có mặt tại đây vì chuyện Hàn Lương đệ chết đuối.

Vi Thái hậu nghe cung nữ quỳ phía dưới hồi báo xong, sắc mặt trầm tĩnh nói: “Ý của người là, khoảng giờ Hợi tối hôm qua, Hàn Lương đệ một thân một mình ra khỏi viện, giờ Hợi bốn khắc người phát giác có gì đó không đúng, liền huy động mấy cung nữ khác tìm kiếm khắp nơi, kết quả là phát hiện thi thể Hàn Lương đệ nổi trong ao sen?”

“Đạ.” Người đáp lời chính là cung nữ hầu hạ bên cạnh Hàn Lương đệ, đối mặt với cả một phòng toàn người cao quý, nàng ta có vẻ rụt rè sợ hãi: “Trước khi chủ tử rời đi, còn nói...”

“Còn nói cái gì?” Hạ Hành lạnh giọng hỏi.

“Còn nói chỉ cần Hoàng hậu nương nương coi trọng nàng, sau này có thể sẽ được Hoàng thượng sủng ái.” Cung nữ nói xong câu đó, dập đầu xuống đất nghe cái cộp, sợ đến toàn thân run lẩy bẩy.

“Theo như lời của cung nữ này nói, thì người mời Hàn Lương đệ ra ngoài là Hoàng hậu, hơn nữa người của điện Trung Tĩnh còn phát hiện trên người Hàn Lương đệ có trâm cài đầu của Hoàng hậu.” Vi Thái hậu cong khóe miệng, mang theo vẻ giễu cợt: “Ý muốn ám chỉ Hoàng hậu chính là hung thủ sát hại Hàn Lương đệ, phải không?”

Hạ Hành cau mày nói: “Mẫu hậu, Kinh Cư là Hoàng hậu của một nước, há có thể đi mưu hại một phi tần nhỏ nhoi không quan trọng?” Đêm qua mặc dù hẳn phải phê duyệt tấu chương ở tiền điện cung Thiên Khải, không ở cùng với Kinh Cư, nhưng hẳn tin tưởng chuyện Hàn Lương đệ tuyệt đối không liên quan đến Khúc Kinh Cư.

Nghe nhi tử trong lúc vô tình gọi khuê danh của con dâu ngay trước mặt nhiều người như vậy, Vi Thái hậu nhìn hẩn nhứu mày, sau đó mới nói: “Ai gia cũng hết sức hoài nghi chuyện này.”

“Thái hậu, Hoàng thượng.” Cung nữ run rẩy nói: “Bởi vì nửa tháng trước chủ tử từng hát khúc cho Hoàng thượng nghe ở trong ngự hoa viên, sau đó bị

Hoàng hậu nương nương bắt gặp. Sau đó không lâu, có người cắt xén bớt phần lệ⁽¹⁾ của chủ tử. Cho nên tối hôm qua một mình chủ tử đi gặp Hoàng hậu nương nương, cũng là vì bất đắc dĩ, xin Thái hậu và Hoàng thượng chủ trì công đạo cho chủ tử.”

“Giờ hội tối hôm qua đã bắt đầu có tuyết rơi, Hoàng hậu đã có thai hơn ba tháng, sao có thể bất chấp trời lạnh mưa tuyết đi gặp Hàn Lương đệ, còn có thể đẩy Hàn Lương đệ vào trong ao sen được?!” Tần An trưởng công chúa cười nhạo một tiếng, “Làm xong tất cả mọi chuyện, không phát hiện ra mình mất đồ, xoay người trở về hậu điện cung Thiên Khải nghỉ ngơi, thể lực của đệ muội cũng quá khỏe rồi.”

“Nô tỳ cũng không nói chuyện này là do chính tay Hoàng hậu nương nương làm.” Cung nữ rụt đầu lại, lắp bắp nói: “Hơn nữa nô tỳ cho rằng, có khả năng là do hạ nhân của nương nương gây nên...”

“Cần rõ, tấm cung của trẫm, có ai ra vào mà trẫm không rõ hay sao?” Hạ Hành vỗ mạnh xuống bàn. “Cung Thiên Khải suốt mười hai canh giờ đều có ám vệ âm thầm canh gác thủ hộ, đừng nói là Hoàng hậu, ngay cả cung nữ thái giám bình thường ra vào cũng sẽ có ghi chép, người vụ hãm Hoàng hậu không xong liền muốn vu hãm người bên cạnh Hoàng hậu, đến tột cùng là có ý gì?!”

Cung nữ này hiển nhiên không ngờ được, nàng là nô tỳ cận thân Hàn Thanh Hà mang từ Vương phủ vào, làm sao biết được cung Thiên Khải lại được thủ vệ nghiêm túc như thế, hồi lâu sau mới dập đầu cộc cộc xuống đất: “Nô tỳ không có ý đó, xin Thái hậu nương nương và Hoàng thượng minh giám.”

Vi Thái hậu nâng chung trà lên, mắt lạnh nhìn cung nữ đang dập đầu dưới kia, cũng không để ý nàng ta dập đầu tới trán đỏ máu, nghiêng đầu nói với mẫu hậu Hoàng Thái hậu: “Đừng nói bọn người đó, ngay cả tỷ muội chúng ta vào cung đã nhiều năm mà cũng mới biết chuyện này, cũng không biết tặc nhân nào gan to bằng trời muốn mưu hại cung phi còn vu hãm Hoàng hậu, thật sự là tội ác tày trời.”

“Đúng vậy, năm đó ai gia vào cung làm Hoàng hậu gần một năm, mới biết cung Thiên Khải có ám vệ ẩn trong bóng tối bảo vệ Hoàng thượng.” Mẫu hậu Hoàng Thái hậu cười như không cười, ngẩng đầu lên nhìn lướt qua 3 người Giang, Phùng, La. “Nhưng năm đó cũng không có ai vu hãm ai gia, hiện giờ người trẻ tuổi lá gan càng lúc càng lớn rồi.”

Giang, Phùng, La 3 người sao có thể ngồi yên được nữa, ba người cùng nhau đi tới quỳ xuống trước điện, ngày nào chuyện này chưa được tra rõ, thì ngày đó ba người bọn họ còn nằm trong điện tình nghi, nhưng tội mưu hại Hoàng hậu, mưu hại cung phi là tội lớn phải liên lụy người nhà, họ nào dám gây ra tội lỗi như thế?

“Được rồi, ba người các ngươi không cần quỳ nữa.” Vi Thái hậu đặt ly trà xuống, “Con dâu của ai gia, trong lòng ai gia hiểu rõ, nàng không phải người

làm ra chuyện này, cho dù muốn làm, cũng không làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy. Ai gia mặc kệ là kẻ to mặt lớn gan phương nào, nhưng nếu tự mình thừa nhận, ai gia sẽ không truy cứu đến người nhà nữa, nhưng nếu để ai gia tự mình tra được, thì đừng trách ai gia vô tình.”

Lúc này người trong điện Trung Tĩnh đã nhìn ra, hai vị Thái hậu và Hoàng thượng đều đang che chở cho Hoàng hậu nương nương, bọn họ đều đã ở trong cung nhiều năm, chỉ cần nhìn qua ánh mắt là đã hiểu được suy nghĩ tâm tình của chủ tử.

Quản sự điện Trung Tĩnh tiến lên một bước nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, khởi bẩm hai vị Hoàng Thái hậu, chúng nô tài mới vừa tra được, sau gáy Hàn Lương đệ có dấu vết giống như bị vật nặng đánh vào, xét từ lực mạnh nhẹ và vị trí vết thương, thì người hành hung có lẽ thấp hơn Hàn Lương đệ một chút, hơn nữa còn là nữ tử. Nếu so ra thì Hoàng hậu nương nương cao hơn Hàn Lương đệ mấy phần, hơn nữa người đang mang thai tối kỵ nhất là kiêng vác vật nặng, cho nên người hành hung không thể nào là Hoàng hậu nương nương được. Nô tài cũng đã tra xét ghi chép ra vào của hậu điện cung Thiên Khải từ tối hôm qua đến sáng hôm nay, cung nữ thái giám hầu hạ bên cạnh Hoàng hậu nương nương đều không có ai khả nghi. Cho nên từ đó có thể suy đoán, chuyện Hàn Lương đệ tuyệt không liên quan đến Hoàng hậu nương nương.”

Hạ Hành gật đầu, sắc mặt ôn hòa lại: “Xem ra có người muốn một mũi tên trúng hai đích.” Ánh mắt hắt quét qua ba phi tần đang quỳ, cuối cùng dừng lại trên người La Ngâm Tụ và Phùng Tử Căng có dáng người thấp hơn Hàn Thanh Hà, sắc mặt lại trầm xuống: “Bất toàn bộ cung nữ thái giám hầu hạ La Quý tần và Bình tài tử lại, lần lượt thẩm vấn.”

“Hoàng thượng!” Phùng Tử Căng quỳ đi về phía trước hai bước: “Tì thiếp oan uổng, Hoàng thượng!”

La Ngâm Tụ liếc nhìn Phùng Tử Căng thân tình kích động, tiếp tục vùi đầu không nói gì.

“Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương cầu kiến.” Minh Hòa đi vào thông báo.

“Tuyên.” Sắc mặt lạnh lùng của Hạ Hành nhanh chóng trở nên ôn hòa, đợi Khúc Khinh Cư đi vào, hắt không nhìn được đứng lên, đỡ nàng ngồi xuống bên cạnh mình: “Bên ngoài đang có tuyết rơi, sao nàng lại tới đây?”

“Vừa nghe được tin Hàn Lương đệ không còn, mà đúng lúc trên người nàng ta lại có trâm cài đầu của ta, sao ta có thể ngồi yên được chứ.” Khúc Khinh Cư hơi nhíu mày. “Nửa tháng trước ta ngủ quên trong ngự hoa viên, cũng không biết trâm cài đầu đó đã rơi đâu mất rồi, Hoàng thượng còn cố ý thưởng cho ta một bộ trâm mới làm bằng ngọc mắt mèo coi như đền bù, ai ngờ bây giờ nó lại xuất hiện trên thi thể của Hàn Lương đệ.”

Hạ Hành lập tức nhớ ra, nửa tháng trước, hắn cùng Khinh Cư nghe Hàn Lương đệ hát khúc trong ngự hoa viên, kết quả Khinh Cư ngủ thiếp đi, sau khi hắn bế nàng trở về cung Thiên Khải, mới phát hiện rớt mất hai cái trâm cài đầu. Ngày hôm sau hắn bảo Minh Hòa mang một bộ trâm làm bằng ngọc mắt mèo đến hậu điện cung Thiên Khải tặng nàng. Xem ra, chiếc trâm bằng bạch ngọc kia là một trong hai chiếc trâm bị mất nửa tháng trước của nàng.

“Đừng giận đừng giận, trẫm biết chuyện này không liên can đến nàng.” Hạ Hành vỗ nhẹ lên mu bàn tay nàng: “Trẫm nhất định sẽ cho người ta điều tra kỹ chuyện này, trả lại trong sạch cho nàng.”

Khúc Khinh Cư thở dài, chậm rãi gật gật đầu, sau đó nhìn về phía hai vị Thái hậu: “Khiến hai vị mẫu hậu lo lắng rồi, nhi tức thật là bất hiếu.”

“Chuyện này con cũng là người bị hại mà.” Mẫu hậu Hoàng Thái hậu nói: “Hoàng hậu con chính vì quá mức hiền lành, trong hậu cung này luôn có những hạng người to gan lớn mật có tâm địa ác độc, ai gia và mẫu hậu con ở hậu cung nhiều năm, cũng chưa từng thấy qua thủ đoạn ngu xuẩn như vậy. Giữ lại người như vậy trong hậu cung, ai gia cũng không dám an tâm.”

“Đúng vậy, bây giờ con đang mang thai, chớ vì chuyện nhỏ này mà hao tâm tổn sức, mọi chuyện đã có ai gia đây, uất ức cho con rồi.” Sau khi Vi Thái hậu nói xong, quay sang nói với Hạ Hành: “Con mau đưa Hoàng hậu về đi, đừng để chuyện xui xẻo này làm bản lĩnh tai, hai phu thê các con cứ yên tâm, ai gia và tỷ tỷ chắc chắn sẽ điều tra chuyện này cho rõ ràng rành mạch mới thôi.”

Hạ Hành đứng dậy chấp tay với hai vị Thái hậu: “Nhi tử cũng không có tinh lực trông coi chuyện hậu cung, chuyện này phải làm phiền hai vị mẫu hậu rồi.”

“Đi đi, đi về đi.” Vi Thái hậu khoát tay, xua hai người cứ như đang xua vệt, đợi sau khi hai người Đế hậu rời đi, bà mới lộ ra một nụ cười lạnh, không nặng không nhẹ nói: “Phàm là kẻ khả nghi, toàn bộ trọng hình, ai gia không tin sẽ không tra ra được.”

Bà lạnh lùng nhìn về phía ba phi tần của Hạ Hành: “Trong hậu cung này không được phép có nữ nhân tâm địa tàn độc!”

...

Ba người Giang, Phùng, La run lên, sắc mặt Giang Vịnh Như nghiêm túc kính cẩn dập đầu xong mới nói: “Tạ Thái hậu nương nương dạy bảo.”

Vi Thái hậu khẽ gật đầu với nàng, ngay sau đó nói với hai người Phùng, La đang quỳ: “Trước khi chuyện được tra rõ, hai người các ngươi ở Tịnh Thân trai phía sau cung Phúc Thọ tự tĩnh tâm lại đi, khỏi mắc công ai gia sai người canh chừng các ngươi.”

“Vâng.” La Ngâm Tụ quy củ dập đầu một cái, trong lòng nàng hiểu rất rõ, Thái hậu đây là muốn chặt đứt đường lui của các nàng, nhưng nếu nàng không làm chuyện gì sai, thì có gì phải sợ chứ?

Ghi chú:

1. Phân lệ: Tiền phân phát cho các phi tần cung nữ trong cung, mỗi tháng một lần, ví như tiền sinh hoạt hay tiền lương. Mỗi phân vị khác nhau có mức phân lệ khác nhau.

Chương 102

Hà Đông Hà Tây

Ở hậu cung này, có thể có nhiều bí mật, cũng có thể chuyện người đã làm đều không có cách nào che giấu, quan trọng là người cao bao nhiêu, chỗ đứng ổn định thế nào.

Thái hậu hai cung lệnh cho người trong điện Trung Tĩnh trọng hình, một đám người bên cạnh La Ngâm Tụ và Phùng Tử Căng thay nhau chịu hình, không lấy mạng, nhưng làm người ta muốn sống không được muốn chết không xong.

Cuối cùng một vòng hình phạt còn chưa chịu xong, một cung nữ tên Vũ lập tức khóc lóc nức nở nhận hết tội trạng, thậm chí ngay cả chủ tử nhà mình trước kia ở Vương phủ đã làm nhưng chuyện gì đều nói hết ra.

“Ai gia đã nói phi tần có căn cơ còn chưa ổn định sao có thể giết người mà không ai phát hiện chứ, hóa ra còn có người hỗ trợ.” Mẫu hậu Hoàng Thái hậu lật xem lời khai trong tay, đưa cho Vi Thái hậu bên cạnh, thở dài nói: “Lá gan của Phùng thị này quá lớn.”

Vi Thái hậu đọc nhanh như gió xong lời khai, tức giận đến sắc mặt đỏ lên, bà không phải là người vui mừng lộ rõ trên nét mặt, nhưng lời khai thật sự làm người ta khiếp sợ và phẫn nộ, đặc biệt là kẻ phạm tội do năm đó bà chọn từ trong số tú nữ ra cho nhi tử.

“Người đâu, đưa La Quý tần và Bình tài tử từ Tỉnh Thân trai đến đây.”

Bà áp chế lửa giận trong lòng, thở dài với mẫu hậu Hoàng Thái hậu: “Sớm biết rằng sẽ như thế, năm đó ai gia thật không nên an bày độc phụ như vậy đến hầu hạ bên cạnh Hoàng thượng.” Khó trách trước đây Hành nhi và nhi tức ngày ngày ngủ cùng nhau, nhưng vẫn không có con nối dòng, chắc đã bị dược vật tổn thương thân thể, dưỡng hơn nửa năm mới tốt.

“Muội muội không cần tự trách, tri nhân tri diện bất tri tâm.” Mẫu hậu Hoàng Thái hậu trấn an nói: “May mà không có gây ra đại họa, đây cũng nhờ ông trời phù hộ rồi. Chẳng qua việc này đã điều tra rõ, không biết có muốn nói cho Hoàng thượng và Hoàng hậu không?” Dù sao khi Hoàng hậu ở Vương phủ, từng bị người ta hạ độc, chuyện lớn như vậy nếu Hoàng thượng và Hoàng hậu không biết, cũng không thỏa đáng lắm.

“Chuyện lớn như vậy, sao có thể gạt Hoàng thượng và Hoàng hậu.” Về mặt Vi Thái hậu đã khôi phục thành dáng vẻ ngày thường: “Mặt khác, cũng cho người mời Thục quý thái phi và Thụy Vương đến đi.”

“Nên như thế.” Mẫu hậu Hoàng Thái hậu gật đầu, dù sao việc này Thục quý thái phi cũng thoát không khỏi liên quan.

Hai người đang nói, hai người Phùng, La đã vào đến, chẳng qua đợi hai ngày ở Tỉnh Thân trai, hai người trông đã tiêu tụy không ít, La Quý tần miễn cưỡng có thể duy trì tư thái, Bình tài tử thì chật vật hơn, hai con mắt trông khô ráp vô thần, dường như hai ngày hai đêm không chợp mắt.

“Người đâu, thương tọa cho La Quý tần.” Mẫu hậu Hoàng Thái hậu khẽ giật khóe môi, tuy cười, nhưng có thể làm người ta cảm nhận được uy nghiêm của bà.

“Tạ hai vị Hoàng Thái hậu.” Trong lòng La Ngâm Tụ nhẹ nhàng thở ra, hiện tại có thể ban tọa cho nàng, tỏ vẻ mọi chuyện đã điều tra xong, mặc dù nàng hiểu rõ việc không liên quan đến mình, nhưng chỉ sợ có người đổ oan cho bản thân, bây giờ tình cảnh này xem ra, nàng đã không có gì phải lo lắng nữa rồi.

Khúc Khinh Cư nghe hai Thái hậu kêu nàng và Hạ Hành đến cung Phúc Thọ, hơi kinh ngạc nhìn về phía Hạ Hành đang chơi cờ với nàng: “Các mẫu hậu đã điều tra xong mọi chuyện nhanh như vậy sao?”

Hạ Hành đương nhiên sẽ không nói cho nàng biết người trong điện Trung Tỉnh vô cùng thủ đoạn, chỉ buông quân cờ trong tay, cười nói: “Trên thế gian này, chỉ cần làm việc gì, nhất định sẽ để lại dấu vết. Phải biết rằng thiên hạ không có vụ án không tra ra, chỉ là có người nguyện ý nghiêm túc đi thăm dò hay không.”

Khúc Khinh Cư đồng ý với những lời này của Hạ Hành, thường có người nói muốn người ta không biết trừ khi mình đừng làm, cho nên làm người vẫn đừng nên cố ý làm ác thì mới tốt.

Thấy vẻ mặt nàng ngầm chấp nhận, Hạ Hành đứng lên nói: “Các mẫu hậu đã muốn gặp chúng ta, vậy chúng ta nhanh đến cung Phúc Thọ cùng nhìn thử xem.” Nói xong, ra lên hạ nhân mang áo choàng lông cáo đến, lại giúp Khúc Khinh Cư thay một đôi ủng nhung thỏ dày, mới mang người ra khỏi cung Thiên Khải.

Vừa ra khỏi cung Thiên Khải, Khúc Khinh Cư bỗng cảm thấy gió lạnh phả vào mặt, tuyết đọng trên đường mặc dù đã được thái giám quét sạch sẽ, nhưng nóc nhà và trên ngọn cây đã phủ đầy tuyết, nàng thở ra một hơi: “Tuyết lớn thật.”

Đưa tay kéo cao cổ áo choàng của nàng che khuất gò má, Hạ Hành đỡ nàng đến thẳng ngự liễn của mình, đợi hai người ngồi vào chỗ của mình xong, hắn mới nói: “Hiện giờ đã vào tháng Chạp, tuyết lớn như vậy rất bình thường.”

Năm ngoái đã từng thấy tuyết lớn ở Kinh thành, nhưng Khúc Khinh Cư vẫn có một loại cảm giác đặc biệt với tuyết, có lẽ kiếp trước sống ở miền Nam, luôn thấy trong sách giáo khoa ngữ văn viết mùa đông có người tuyết, trên thực tế tuyết chất thành đống không ngót nên mới có cảm giác mát mát nhỉ.

Không thể có được nhưng khi còn nhỏ có người nói với người còn có một thứ như vậy, đối với đại đa số người khác, khó tránh khỏi sẽ hơi chấp nhất một chút.

Ngự liễn một đường đi qua, Khúc Khinh Cư ngẫu nhiên vén rèm lên, thì nhìn thấy một số cung nữ hoặc thái giám quỳ gối hai bên đường, trên trời còn có tuyết đang rơi, dưới đất lạnh lẽo, những người này lại quỳ nghiêm chỉnh, không hề có nửa phần qua loa.

Vào cung Phúc Thọ, Hạ Hành đã nhìn thấy Phùng thị đang quỳ giữa đại điện, quỳ sau lưng nàng ta còn có vài cung nữ thái giám mang sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt hần hơi trầm xuống, dắt tay Khúc Khinh Cư hành lễ với hai vị Thái hậu rồi ngồi xuống bên cạnh.

Trong cung Phúc Thọ đốt địa long, Khúc Khinh Cư cởi áo choàng lông cáo trên người ra, mà vẫn cảm thấy hơi nóng, lấy tay nhẹ nhàng kéo vạt áo xuống, nhìn thấy Phùng Tử Căng thì hỏi: “Mẫu hậu, đã xảy ra chuyện gì vậy ạ?”

“Mấy năm nay lá gan của Phùng thị này cũng không bé, Hoàng thượng và Hoàng hậu các con cũng nhìn xem.” Vì Thái hậu bảo Xuân Vũ đưa lời khai cho Hạ Hành, sau đó thấy sắc mặt nhi tử càng xem càng lạnh, biết hẳn đã nổi giận, chột than một tiếng: “Mẫu hậu có lỗi với con, vì đã an bày cho con một độc phụ như vậy.”

“Mẫu hậu tuyết đối không phải như thế, Phùng thị làm việc ác độc, lại giỏi ngụy trang, sao có thể là lỗi của mẫu hậu ngài?” Hạ Hành tức giận đến mức vỗ lên bàn trà bên cạnh: “Phải là trẫm có mắt như mù, vậy mà đã giữ nữ nhân như vậy ở bên cạnh nhiều năm như thế.”

“Hoàng thượng!” Phùng Tử Căng biết mọi chuyện đã bại lộ, có chút không cam lòng nhìn Đê Vương đang thịnh nộ: “Nếu không phải vì Hoàng thượng muốn thú nàng ta, cuối cùng còn sủng ái nàng ta, hà tất gì thiếp phải đi làm chuyện như vậy?”

Thấy Phùng Tử Căng tức giận chỉ tay vào mình, Khúc Khinh Cư nhú mày, hôn là do Khánh Đức đề ban cho, thân là do Hạ Hành quyết định kết, sao cuối cùng lại thành lỗi của nàng vậy? Có bản lĩnh thì đi hại Khánh Đức đế và Hạ Hành ấy, lúc trước hạ độc Khúc Khinh Cư làm gì chứ?

“Hoàng hậu chính là Vương phi Tiên đế khâm ban cho Hoàng thượng, Hoàng thượng và nàng phu thê tình thâm, vốn là thiên kinh địa nghĩa, người là một thị thiếp nho nhỏ, nhưng dám sinh lòng đố kỵ, mưu hại Hoàng hậu. Từ lúc ở Vương phủ đã hạ độc Vương phi, vào cung thì lại dám sát hại Hàn Lương đế,

hãm hại Hoàng hậu, người đáng sợ bậc này, vậy mà còn mặt dày oán trách Hoàng thượng thú chính thê, thật sự buồn cười.” Vi Thái hậu cười lạnh: “Trên đời này thị thiếp nhiều như vậy, nếu đều giống như ngươi, chẳng phải sẽ lộn xộn rồi sao?”

“Bản thân thánh mẫu Hoàng Thái hậu ngài cũng chỉ là phi tần, chẳng lẽ ngài chưa từng không cam lòng sao, hiện giờ ngài có thể thành thánh mẫu Hoàng Thái hậu cao cao tại thượng được ư?” Phùng Tử Căng ngẩng đầu nhìn thẳng Vi Thái hậu, trào phúng nói: “Thiếp thế nào, đều là nữ nhân, Khúc Khinh Cư nàng cao quý hơn ta ở đâu?”

“Độc phụ như ngươi vậy có tư cách gì so sánh với thánh mẫu Hoàng Thái hậu.” Mẫu hậu Hoàng Thái hậu lạnh lùng nhìn Phùng thị hồ ngôn loạn ngữ: “Luận tài luận diện mạo luận đức hạnh, ngươi hoàn toàn không bì kịp thánh mẫu Hoàng Thái hậu. Năm đó khi ai gia vẫn còn là Hoàng hậu, thánh mẫu Hoàng Thái hậu luôn cung kính với ai gia mọi bề, cũng không vì ai gia không được đế sủng mà có nửa phần chậm trễ, dưỡng dục Hoàng thượng cũng thành người thiên tư thông minh, lòng mang thiên hạ dân chúng, bà ấy làm thánh mẫu Hoàng Thái hậu chính là thiên mệnh sở quy⁽¹⁾. Nữ nhân độc ác hãm hại chính thê bậc này như ngươi, lấy gì ra so? Thật sự miệng đầy lời hoang đường, làm người ta buồn cười đáng tiếc.”

Mẫu hậu Hoàng Thái hậu nói thế này chôn chôn đều bảo vệ thánh mẫu Hoàng Thái hậu, cũng nói cho những người khác, thánh mẫu Hoàng Thái hậu và bà cùng ngồi cùng ăn là do bà tán thưởng và hơn nữa là tôn sùng, thậm chí nâng việc này lên thành thiên mệnh, thật sự đã nâng cao Vi Thái hậu và Hoàng đế, hơn nữa còn biểu hiện lập trường của bản thân.

Nghe xong lời nói này, Khúc Khinh Cư mới hiểu được, khó trách nhiều năm như vậy mẫu hậu Hoàng Thái hậu không được Đế Vương sủng ái, dưới gối cũng không có nhi tử, nhưng Khánh Đức đế cũng chưa bao giờ có ý nghĩ sẽ phế bà, tâm tính và thủ đoạn thế này, một nữ nhân thông thấu như vậy. Thật ra cũng giống Vi Thái hậu, không gặp được một nam nhân đáng tin, thật sự rất đáng tiếc.

Nàng nghiêng đầu nhìn về phía Hạ Hành, quả nhiên thấy sắc mặt hắn hòa dịu không ít, hiển nhiên rất vừa lòng và cảm kích lời nói của mẫu hậu Hoàng Thái hậu.

“Hoàng thượng, Thục quý thái phi và Thụy Vương đến.”

“Tuyên.”

“Nhi thần bái kiến hai vị mẫu hậu, bái kiến hoàng huynh, hoàng tẩu.” Hạ Uyên vừa vào đại điện, sắc mặt bình tĩnh hành lễ với ba người, dường như không nhìn thấy vài người đang quỳ kia.

Đây cũng là lần đầu tiên kể từ khi Hạ Hành đăng cơ Khúc Khinh Cư mới chính mắt nhìn thấy Hạ Uyên, xét thấy nàng luôn không quá thích Hạ Uyên, cho

nên lần này Hạ Uyên vào cửa, nàng cũng không nhìn nhiều. Nhưng lúc đối phương mở lời, nàng bỗng cảm thấy Hạ Uyên có chút không thích hợp, dường như từ một thiếu niên trung nhị biến thành đại thúc trầm mặc ít lời, biến hóa lớn này khiến nàng hoài nghi người trước mắt và Hạ Uyên trước đây thật sự là hai người.

Sau khi Thục quý thái phi nhìn thấy Phùng Tử Căng quỳ trên đất, sắc mặt chợt trở nên hơi khó nhìn, bà ta còn chưa nói gì, mẫu hậu Hoàng Thái hậu đã ném lời khai đến trước mặt bà ta: “Thục quý thái phi, người xem đi!” Hành động này nếu do Vi Thái hậu làm, chỉ sợ sẽ có người nói bà càn rỡ. Nhưng nếu là mẫu hậu Hoàng Thái hậu làm, thì đó là thiên kinh địa nghĩa.

Hạ Uyên nhìn tờ lời khai rơi xuống này, lại thấy sắc mặt mẫu phi thay đổi, chỉ biết chắc hẳn mẫu phi ở trong hậu cung đã làm chuyện gì bị Thái hậu tra ra rồi. Hắn ta xoay người nhặt lời khai lên, khi thấy Bình tài tử và mẫu phi nội ứng ngoại hợp hại chết Hàn Lương đệ hơn nữa còn vu hãm Hoàng hậu, sắc mặt vốn bình tĩnh bỗng chốc trở nên tái nhợt, hắn ta quay đầu nhìn về phía Thục quý thái phi: “Mẫu phi?”

Thục quý thái phi không dám nhìn nhi tử, bà hơi chột dạ nhìn hai vị Thái hậu nói: “Ngôi vị hoàng đế này vốn nên thuộc về con ta, dựa vào cái gì mà các người có thể lên mặt?!”

“Chặn miệng của bà ta lại!” Mẫu hậu Hoàng Thái hậu trầm giọng nói: “Thục quý thái phi, ai gia nghĩ người nên cẩn trọng lời nói đi, Hoàng thượng đăng cơ là danh chính ngôn thuận, khi Tiên đế lập di chúc chur vị đại thần tâm phúc đều ở đó, không thể chấp nhận người đổi trắng thay đen như vậy!”

“Mẫu phi ngu muội, nhi thần cầu xin hai vị mẫu hậu giữ cho mẫu phi một mạng!” Hạ Uyên thấy mẫu phi bị hai ma ma áp lại, miệng còn bị các nàng nhét lụa, cắn răng bịch một tiếng quỳ xuống trước mặt Hạ Hành: “Cầu Hoàng thượng nương tình.”

Khúc Khinh Cư ngồi bên cạnh Hạ Hành, nàng thấy người vốn tùy ý thẳng thắn lại quỳ trước mặt mình như vậy, không hiểu sao có loại tiếc nuối không nói nên lời.

Thục quý thái phi nhìn thấy cảnh này, không ngừng lắc đầu, nhưng nói không thành lời, nôn nóng đến mức rơi lệ, đầu còn nhìn ra, một năm trước bà vẫn là Thục quý phi được sủng ái nhất hậu cung.

Mười năm Hà Đông mười năm Hà Tây⁽²⁾, chỉ sợ Thục quý thái phi và Hạ Uyên cũng không ngờ, họ sẽ có một ngày như vậy.

Khúc Khinh Cư nhìn không được nhìn về phía hai vị Thái hậu, phát hiện sắc mặt hai người đều bình tĩnh đáng sợ, dường như hai người Thục quý thái phi và Hạ Uyên đều chỉ đang biểu diễn một vở kịch không hề buồn cười chút nào, các bà soi mói nhưng lại cao cao tại thượng ngồi xem.

Nàng không khỏi vỗ về bụng của mình, nếu nàng là Thục quý thái phi, chỉ sợ cũng không xem nổi cảnh này rồi.

Ghi chú:

1. Thiên mệnh sở quy: ý trời, số mệnh.

2. Mười năm Hà Đông mười năm Hà Tây: là một câu tục ngữ được sử dụng rộng rãi để mô tả những thăng trầm của các sự kiện trên thế gian. Nguồn gốc: Sông Hoàng Hà đã nhiều lần thay đổi trong lịch sử của nó, ngôi làng ban đầu ở bờ phía đông của sông Hoàng Hà biến thành một bờ phía tây của sông Hoàng Hà do sự thay đổi của sông Hoàng Hà nhiều năm sau đó.

Chương 103

Ai Hiểu Lâm Ai

“**L**ỗi mà Thục quý thái phi phạm phải, thật sự là khó tha thứ, Thụy Vương người cầu tình cho Thục quý thái phi, vậy có nghĩ tới Hàn Lương đệ chết oan và Hoàng hậu bị bà ta vu hại hay không?” Mẫu hậu Hoàng Thái hậu thấy Hạ Uyên dập đầu đến trán rướm máu, mới lạnh lùng nói: “Chẳng lẽ bởi vì bà ta là Quý thái phi, nên dù có phạm sai lầm thế nào cũng không truy cứu.”

Động tác dập đầu của Hạ Uyên khựng lại, hấn ta quay đầu nhìn mẫu phi bị đám ma ma kềm chặt phía sau, hèn mọn nói: “Mẫu phi là trưởng bối của nhi thần, tội lỗi của bà sẽ do một mình nhi thần gánh chịu.”

“Oan có đầu, nợ có chủ, nếu trưởng bối phạm sai lầm sẽ do vãn bối gánh chịu thay, thì còn gì là luật pháp nữa?” Hạ Hành để ly trà trong tay xuống, nhíu mày nói: “Nếu cả triều Đại Long đều là loại người này, thử hỏi trăm phải cai trị thiên hạ như thế nào đây?”

“Phùng thị mưu hại cung phi, vu hãm Hoàng hậu, lòng dạ ác độc, ban năm thước lụa trắng.” Hạ Hành nhàn nhạt lên tiếng. “Gia tộc Phùng thị dạy dỗ nữ nhi không nghiêm, giáng bỏ quan tước, trong vòng ba đời không được vào triều làm quan.”

“Hoàng thượng khai ân, Hoàng thượng.” Phùng Tử Căng không ngờ Hoàng thượng lại không niệm tình cũ như thế, ngay cả người nhà mẹ đẻ mình cũng phải chịu liên lụy, nàng ta muốn quỳ lết đến gần Hạ Hành cầu xin, kết quả lại bị hai cung nữ dùng sức lôi trở lại, ấn nàng ta xuống mặt đất.

“Hoàng thượng!” Phùng Tử Căng gấp đến độ khóc lớn, muốn cầu xin tha thứ, miệng lại bị người khác chặn lại, không thốt nên lời.

Hạ Hành lạnh lùng nhìn nàng ta, trong mắt không có một tia cảm xúc, giống như nàng ta là một người dung xa lạ.

“Mang xuống, chớ làm ồn chư vị chủ tử.” Tiên Thường Tín thấy nét mặt khó chịu của Hoàng thượng, liền ra dấu với người bên cạnh, rất nhanh đã có người kéo Phùng Tử Căng xuống.

La Ngâm Tụ ngồi bên cạnh nhìn Phùng Tử Căng bị kéo ra ngoài như súc vật, không nhìn được rùng mình, nhìn về phía Khúc Khinh Cự, trong đáy mắt càng thêm phần kính sợ.

Khúc Khinh Cự đưa tay lấy một khối bánh ngọt, trong lúc hỗn loạn ồn ào này mà nàng vẫn có tâm tư dùng điếm tâm. Phát giác La Ngâm Tụ đang nhìn mình, nàng cong cong khóe miệng với đối phương, thấy đối phương kính sợ cúi đầu, nàng không thèm để ý cười cười, mắt lạnh nhìn màn kịch trước mắt.

Hạ Uyên ngẩng đầu nhìn ba mẫu tử ngồi trên cao đang nắm giữ tính mạng mẫu phi mình, cảm thấy toàn thân vô lực tuyệt vọng, bất đắc dĩ ngồi bệt xuống đất, nhìn chằm chằm xuống đất như người mất hồn.

“Hoàng thượng, mặc dù Thục Quý Thái phi và tội phi Phùng thị nội ứng ngoại hợp, nhưng dù sao bà ta không phải người trực tiếp làm hại Hàn Lương đệ, ta cho rằng, tuy tội của Thục Quý Thái phi không thể tha thứ, nhưng cũng không đáng chết.” Khúc Khinh Cự lau khóe miệng, tầm mắt quét qua Thục Quý Thái phi: “Hay là hai vị mẫu hậu và Hoàng thượng tha cho Thục Quý Thái phi một mạng?”

“Hửm? Không biết Hoàng hậu có ý gì?” Hạ Hành nghe được lời này của Khúc Khinh Cự, quay đầu nhìn nàng với vẻ mặt ôn hòa.

“Ta từng nghe nói lúc tiên đế còn tại vị, Thục Quý Thái phi thường xuyên được hầu hạ ngự tiền, nếu đã như vậy, sao bây giờ không để Thục Quý Thái phi đến thủ Hoàng Lăng, mỗi ngày dâng hương đốt đèn, tự sám hối lại bản thân.” Khúc Khinh Cự cười nhìn về phía hai vị Thái hậu. “Không biết như vậy được không ạ?”

Một nữ nhân quen ăn sung mặc sướng, cầm y ngọc thực như Thục Quý Thái phi mà phải đi thủ Hoàng Lăng, chẳng phải là khiến bà ta sống còn khó chịu hơn chết sao? Vì Thái hậu nhìn con dâu, thấy dáng vẻ nàng nghiêm túc, hình như cũng không có ý làm khó Thục Quý Thái phi, bà không khỏi hoài nghi là mình suy nghĩ quá nhiều, nghiêng đầu nói với Mẫu hậu Hoàng Thái hậu: “Không biết ý tỷ tỷ như thế nào?”

Tiên đế băng hà chưa tới một năm, nếu bây giờ xử trí Thục Quý Thái phi, khó tránh khỏi có người nói ra nói vào, giữ mạng Thục Quý Thái phi lại, đày bà ta đến Hoàng Lăng cô độc lạnh lẽo đó, ngược lại đây mới chính là lựa chọn tốt nhất. Mẫu hậu Hoàng Thái hậu nhìn Khúc Khinh Cự trầm tán thưởng, Hoàng thượng có thể sủng ái nàng như vậy, quả thật không uổng: “Ai gia cảm thấy như vậy rất tốt, lúc tiên đế còn tại vị, ngài rất yêu thích Thục Quý Thái phi. Dù sao tỷ muội chúng ta đã từng hầu hạ tiên đế, ai gia cũng không nỡ dồn người vào

con đường chết, để người đến hầu hạ tiên đế cũng tốt, ít nhất nếu tiên đế ở dưới suối vàng biết được, chắc cũng cảm thấy vui mừng.”

Không ngờ người đứng ra cầu tình giúp mẫu phi mình lại là Khúc Khinh Cư, Hạ Uyên ngẩng đầu nhìn về phía nàng, hành đại lễ: “Tạ ơn Hoàng thượng, tạ ơn hai vị mẫu hậu, tạ ơn... Hoàng tâu.”

Nhận thấy giọng nói Hạ Uyên rõ ràng hơi khựng lại, trong lòng Khúc Khinh Cư hiểu rõ, đôi phương không muốn cảm tạ mình, chỉ là nàng cũng không cần, mỉm cười khoát tay áo: “Tam thúc không cần đa lễ.”

Hạ Hành nhìn Hạ Uyên với vẻ mặt phức tạp, ngay sau đó đứng lên nói: “Nếu chuyện đã xử lý ổn thỏa rồi, thì trăm cũng dẫn Hoàng hậu hồi cung đây. Gần đây trời đông giá rét, xin hai vị mẫu hậu bảo trọng phượng thể.”

Vi Thái hậu và Mẫu hậu Hoàng Thái hậu cười cười gật đầu, Vi Thái hậu nói: “Ai gia đã biết, hai người các con cũng phải chú ý cẩn thận hơn.”

Khúc Khinh Cư và Hạ Hành ra khỏi cung Phúc Thọ, thấy một dãy hoa mai nở rộ bên đường, nàng hít một hơi thật sâu, gió lạnh và hương thơm cùng tràn vào khoang mũi: “Thật là thoải mái.”

“Nếu nàng thích thì sai người mỗi ngày đến Mai viên cắt vài nhánh cắm trong phòng là được.” Hạ Hành cầm tay nàng, xoa xoa làm ấm. “Ta không dám đi loạn ở đây nữa đâu.”

“Ai nói ta thích hoa ở đây.” Khúc Khinh Cư liếc hẩn một cái. “Ta không phải là Hoàng thượng, không có hứng thú với hoa hoa cỏ cỏ gì đó đâu.”

“Sao ta nghe lời này của nàng có chỗ nào đó không đúng vậy nhỉ?” Hạ Hành khẽ cười, không thèm để ý đám Tiễn Thường Tín Mộc Cận theo phía sau che ô cho bọn họ, đột nhiên nhìn về phía trước, nói: “Trên thực tế hậu cung của ta chỉ có một mình nàng, chẳng lẽ nàng còn không rõ sao?”

“Giống như Huệ Minh đế tiền triều ư?” Khúc Khinh Cư nhìn hẩn cười hỏi.

“Khinh Cư, ta vĩnh viễn cũng không phải là Huệ Minh đế, nàng cũng sẽ không bao giờ trở thành Chiêu Hòa Hoàng hậu thứ hai.” Hạ Hành nghiêm túc nhìn Khúc Khinh Cư, lúc nàng còn chưa kịp phản ứng thì quay đầu nói tiếp: “Ta về tiền điện trước.” Nói xong liền vội vã rời đi, ngự liễn cũng để lại cho Khúc Khinh Cư.

Nhìn Hạ Hành vội vã rời đi, Khúc Khinh Cư cong môi cười, nhưng ý cười không lan tới mắt, Mộc Cận đứng sau lưng nhận thấy được vẻ mặt khác thường của nàng, giao ô cho Kim Trản, cẩn thận đỡ tay nàng: “Chủ tử, chúng ta cũng hồi cung thôi.”

Khúc Khinh Cư thấy vẻ thận trọng của Mộc Cận, cười không ra tiếng: “Thôi, ngự giá của đế vương, Hoàng thượng không có ở đây, ta ngồi nó làm gì, các người cũng theo ta trở về thôi.”

Mộc Cận cúi đầu nhìn mặt đất được quét sạch bóng, lại nhìn đôi giày trên chân Hoàng hậu, hơi do dự, nhưng không thể làm gì khác hơn là bảo Ngọc Trâm tiến lên, hai người một trái một phải bảo hộ Hoàng hậu ở giữa.

“Hoàng tâu xin dừng bước.”

Khúc Khinh Cur quay đầu lại, liền thấy Hạ Uyên đi tới trước mặt mình, hắn ta hít một hơi thật sâu mới nói: “Mới vừa rồi đa tạ hoàng tâu cầu tình giúp mẫu phi thần đệ.”

“Tam thúc không cần đa lễ, bôn cung không cầu tình giúp ai cả, chỉ nói sự thật mà thôi.” Khúc Khinh Cur từ từ đi về phía trước, thấy Hạ Uyên đi theo phía sau cách mình ba bước, không biết đối phương có dụng ý gì, nàng cũng không lên tiếng.

“Mặc kệ thế nào, nhân tình ngày hôm nay, thần đệ xin nhớ kỹ.” Hạ Uyên bắt tay ra sau lưng, gương mặt trắng nõn bị gió lạnh thổi hơi ửng đỏ, hắn ta nhìn một bên sườn mặt Khúc Khinh Cur: “Hôm nay mẫu phi có thể lưu lại tính mạng, là Hoàng thượng đã khai ân.”

Khúc Khinh Cur dừng lại, nghiêng đầu nhìn vẻ mặt của Hạ Uyên, lại phát hiện lời nói của đối phương là thật tâm, do dự một chút mới nói: “Bôn cung không rõ, tại sao Thục Quý Thái phi lại tổn tâm tư đối phó bôn cung, chuyện này có ích lợi gì cho bà ta sao?”

“Bà ấy kiêu ngạo cả đời, sao có thể chịu được thất bại.” Hạ Uyên cười tự giễu: “Ta và mẫu phi đã mơ mộng nhiều năm như vậy, một khi đã tỉnh mộng, không phải ai cũng có thể chấp nhận được.”

Vậy rốt cuộc mẫu tử các người đã tự ý làm bao nhiêu chuyện sai trái trong mộng rồi?!

Khúc Khinh Cur tiếp tục đi về phía trước, thỉnh thoảng có cung nữ thái giám gặp nàng, rồi rít quỳ xuống tránh đường. “Nếu đời người có thể bớt mơ mộng, thì đã không xảy ra những chuyện đáng tiếc, tam thúc có hối hận với những việc mình từng làm không?”

Hạ Uyên nhìn nàng, ánh mắt thâm sâu: “Có lẽ đã từng hối hận, nhưng giờ đây, những chuyện đó đã thành định cục, những thứ kia cũng đã không còn quan trọng nữa.”

Rốt cuộc cũng chữa khỏi bệnh thứ phát⁽¹⁾ của hắn ta rồi, Khúc Khinh Cur cảm thấy hắn ta nhảy vọt một cái biến đổi từ một thiếu niên kiêu ngạo thành ông già thấu hiểu sự đời, tư tưởng thay đổi cũng nhanh thật đấy, nhớ lần trước gặp mặt Hạ Uyên là ở yến tiệc trong phủ Thụy Vương, khi đó bệnh của hắn ta vẫn còn nghiêm trọng lắm.

“Thất bại là mẹ thành công⁽²⁾.” Khúc Khinh Cur cười cười. “Hiện tại tam thúc có thể nghĩ thông suốt, cũng coi là đại thiện.”

“Cả ngày uống rượu, thưởng khúc, chơi cờ lêu lổng cũng tốt.” Hạ Uyên nhớ tới những ngày tháng mình trôi qua bây giờ, không cần vào triều, không cần để ý đến những chuyện khác, cũng không cần quan tâm tới những người đưa bài thiếp tới cầu cạnh nịnh nọt, đóng cửa Vương phủ, muốn vui vẻ thế nào thì vui vẻ thế ấy. “Sung sướng như tiên.”

Khúc Khinh Cư thật sự không nghĩ ra vì sao Hạ Uyên tự nhủ những chuyện này làm gì, nhưng tựa hồ hẳn ta cũng không có ý ám chỉ điều gì, nàng đành nói: “Cuộc sống như thế quả thật khiến người khác hâm mộ.”

“Chắc hẳn hoàng tẩu cũng thích những ngày nhàn nhã như thế.” Hạ Uyên cười cười, mặc cho hoa tuyết rơi đầy xuống vai mình.

Khúc Khinh Cư quay đầu nhìn hẳn ta, nhớ mang máng lần đầu tiên đến phủ Thụy Vương, nàng ngồi trong kiệu, Hạ Uyên cũng đứng ngoài trời tuyết như thế này, tóc đen xõa trên áo khoác lông cáo bạc, gương mặt thiếu niên anh tuấn ngạo nghễ.

Đoàn người dần dần đi tới gần cung Thiên Khải, Hạ Uyên dừng bước, thờ dãi nói với Khúc Khinh Cư: “Hoàng hậu nương nương có biết kết cục của Huệ Minh đế và Chiêu Hòa Hoàng hậu không?”

Khúc Khinh Cư thoáng nhíu mày: “Sử quan tiền triều ghi lại, tình cảm giữa Huệ Minh đế và Chiêu Hòa Hoàng hậu vững như vàng, sau khi Chiêu Hòa Hoàng hậu bị bệnh qua đời, sau đó không lâu Huệ Minh đế cũng đau lòng băng hà theo, cuối cùng còn hợp táng chung trong một quan tài bằng vàng, mặc dù không sinh cùng ngày nhưng chết cùng huyết, đây không phải là kết cục sau cùng sao?”

“Hoàng tẩu có lẽ không biết, Huệ Minh đế lén lút đàn dứ với một cung nữ, cuối cùng bị Chiêu Hòa Hoàng hậu biết được, Chiêu Hòa Hoàng hậu tức giận công tâm, hộc máu mà chết. Huệ Minh đế cực kỳ hối hận, nhưng giai nhân đã không còn, có hối tiếc cũng đã muộn. Dù cho Huệ Minh đế ban ý chỉ, sau khi chết muốn hợp táng với Chiêu Hòa Hoàng hậu, thế nhưng cũng còn ý nghĩa gì nữa đâu? Cuối cùng hai người không có con cháu, người kế vị chính là nhi tử của đệ đệ Huệ Minh đế, đây mà cũng gọi là hạnh phúc sao?” Hạ Uyên chấp tay nói: “Chân tướng chuyện xưa thường rất tàn khốc, tình cảm giữa Huệ Minh đế và Chiêu Hòa Hoàng hậu cũng không hoàn mỹ như trong lời đồn. Thần đệ cáo lui.”

Khúc Khinh Cư nhìn theo bóng lưng của hẳn ta, một hồi lâu sau đột nhiên cười rộ lên, xem ra mới vừa rồi mình nói chuyện với Hạ Hành đã bị Hạ Uyên nghe thấy rồi, chỉ là trong lời nói của hẳn ta có ý giải thích thay Hạ Hành, hay là đang nhắc nhở nàng chớ tin vào sự chung tình của đế vương?

Hay là cả hai? Hẳn ta không muốn nàng thương tâm vì lời nói lạnh lùng lúc nãy của Hạ Hành, lại vừa không muốn nàng tin tưởng đế vương chung tình rồi dẫn đến ngày sau bị tổn thương?

Chỉ là, vì sao Hạ Uyên có lòng tốt nhắc nhở mình làm gì? Chẳng lẽ là vì cảm tạ mình mới vừa nãy đã bảo toàn tính mạng cho Thục Quý Thái phi ư?

“Hoàng thượng?” Tiền Thường Tín không hiểu tại sao Hoàng thượng lại vội vã trở về tiền điện như thế, hắn ta cẩn thận phủi phủi hoa tuyết trên vai Hạ Hành, lựa lời hỏi: “Trước khi đến cung Phúc Thọ ngài đã nói, muốn dùng bữa với Hoàng hậu nương nương, không biết vào lúc này có thể bảo ngự thiện phòng chuẩn bị được chưa ạ?”

Hạ Hành không được tự nhiên gật gật đầu, sờ sờ lỗ tai đã hơi đỏ lên, nói: “Đúng rồi, đi xem thử xem Hoàng hậu đã về đến cung chưa, nếu trở lại rồi thì báo trăm một tiếng, trăm và nàng ấy vẫn còn một ván cờ chưa đánh xong.”

“Dạ.” Tiền Thường Tín bắt đắc dĩ lui ra ngoài, nếu trong lòng nhớ nhung Hoàng hậu, thì mới nãy đừng có giả vờ lạnh lùng, chẳng lẽ là muốn đùa giỡn với Hoàng hậu thôi à? Tâm tư của Hoàng thượng, thật đúng là khó đoán khó dò mà.

Trong phòng, Hạ Hành vuốt ve hà bao bên hông, mặc dù thủ nghệ thêu hoa vẫn phía trên mặt còn kém xa so với đám tú nương, nhưng đây chính là vật mà hắn yêu thích nhất.

Nghĩ đến Khúc Khinh Cự, hắn không nhịn được lại sờ sờ lỗ tai vẫn còn ửng đỏ. Một đại nam nhân như hắn, lại tỉnh ruồi nói lời ân ái trước mặt đám hạ nhân, thật là... Ngượng ngùng chết mất thôi!!!

Ghi chú:

1. Bệnh thứ phát (Bệnh thứ hai, bệnh trung học) - Nguyên gốc “中二病”: Là một từ thông dụng trên mạng, có nguồn gốc từ Nhật, đây là thuật ngữ chung dùng để mô tả những người hay kiêu ngạo, chỉ sống trong thế giới của họ hoặc đưa ra những tuyên bố đặc biệt về sự tự mãn của bản thân. Mặc dù nó được gọi là “bệnh” nhưng nó không phải “bệnh”. Cũng tương tự như kiểu “tự cho mình là cái rốn của vũ trụ” trong giai đoạn nổi loạn của thanh thiếu niên.

2. Nguyên gốc 前事不忘,后事之师: Không quên quá khứ (chuyện trước), thầy của tương lai (chuyện sau). Tức là, đừng quên những thất bại của lần trước để học hỏi rút kinh nghiệm cho những lần sau. Người dịch chuyển thành “Thất bại là mẹ thành công” cho dễ hiểu hơn.

Chương 104

Như Vậy Là Tốt Rồi

Sáng sớm trời đông giá rét vô cùng buốt lạnh, cấm vệ quân giữ ở cửa cung hít một ngụm khí lạnh, cũng không dám dậm chân sưởi ấm, thấy ngày thường một số quan viên thích cười ngửa vào triều bây giờ ào ạt ngồi trong cỗ kiệu, vậy

mới hiểu trong lòng thủ vệ sinh ra một loại cảm xúc hâm mộ ghen ty hận thế nào.

“Này, huynh đệ, nghe nói Ninh Vương sắp về triều rồi hả?” Hai cấm vệ quân thủ vệ thay ca đi ra cửa cung, trong đó một đại hán khỏe mạnh thấp giọng nhìn xung quanh: “Hôm qua nghe nói đã có không ít người thỉnh tấu việc này với Hoàng thượng rồi.”

Một tên hơi cao gầy lộ ra một biểu cảm đã biết trước rồi: “Ninh Vương về triều không phải là việc sớm đã định sao, khi Tiên đế còn sống vì thiên vị Thụy Vương, mới đưa Ninh Vương ra bên ngoài, hiện giờ trời giá lạnh đất đóng băng, Hoàng thượng lại là người nhân hậu, đương nhiên sẽ triệu Ninh Vương về, người xem đi, không quá ba ngày, Ninh Vương chắc chắn sẽ được Hoàng thượng tuyên triệu hồi triều.”

Đại hán khỏe mạnh sờ đầu, cười ngây ngô nói: “Người nói có lý, Thụy Vương phạm lỗi lớn như vậy, Hoàng thượng vẫn niệm tình cũ không lấy mạng hắn, càng miễn bàn Ninh Vương điện hạ rồi.” Gã muốn nói, Ninh Vương thật sự bị giam giữ có chút oan uổng, có lẽ vụ ám sát lúc trước thật sự do Thụy Vương làm, nhưng Tiên đế bất công, mới lấy Ninh Vương ra làm lá chắn.

Người cao gầy thấy dáng vẻ gã như thế, cũng không nhiều lời với gã, trong lòng hần thở dài, nhân tâm hoàng gia này suy nghĩ cong cong queo queo, về phần thật sự huynh đệ tình thâm hay gì khác, không liên quan đến thủ vệ bọn họ. Hiện tại Ninh Vương về triều, Thụy Vương lại thành Quận Vương không có thực quyền, hai vị này từ đầu đến cuối đều không có mắt, Thụy Vương lúc nào cũng kiêu ngạo, không biết đã đắc tội bao nhiêu người, còn Ninh Vương càng bị hần ta hạ không ít thể diện, xem thế này thì Thụy Vương hay rồi.

Trong triều đình, chức vị đại thần đối với việc Ninh Vương hồi triều ào ạt nghị luận, có người nói Ninh Vương do Tiên đế hạ lệnh giam giữ, Hoàng thượng không nên sửa đổi. Cũng có người nói, hiện tại Ninh Vương biết sai có thể sửa, lại là huynh đệ với Hoàng thượng, về triều giúp Hoàng thượng phân ưu chính là việc thiên kinh địa nghĩa, vì sao không nên thay đổi tuyên triệu hồi triều.

Trên thực tế tất cả mọi người đều rõ, chuyện Ninh Vương bị Tiên đế giam giữ có điểm đáng ngờ, thậm chí có người hoài nghi Tiên đế vì che chở cho Thụy Vương mà xem Ninh Vương như sơn dương thế tội. Nhưng giờ phút này ai cũng không dám đưa ra chuyện này, chỉ tranh cãi Ninh Vương có nên về triều hay không thôi.

Người có hiềm khích với Ninh Vương đương nhiên không muốn Ninh Vương trở về, nhưng cũng có người ủng hộ Ninh Vương về triều, người có lòng sẽ phát hiện, ủng hộ Ninh Vương về triều, đa số là phe bảo hoàng (bảo vệ hoàng gia), vì thế những người này bắt đầu nghĩ, đây không phải là ý Hoàng thượng chứ?

Hiện giờ thế lực Ninh Vương sớm đã bị triệt không còn một mảnh, quan viên vốn thân cận với Ninh Vương cũng bị quan viên được Hoàng thượng trọng dụng ép đến sít sao, thậm chí không ít kẻ nghiêng nhiên cũng biến thành phe bảo hoàng, hành động lần này của Hoàng thượng là muốn cho người trong thiên hạ thấy, tình cảm của hần đối với huynh đệ à?

Vốn lúc trước Tiên đế có chứng cứ thuyết phục vạch tội Ninh Vương, lúc này Trung Nghĩa công thay đổi khẩu phong, đại ý chính là Ninh Vương hiện giờ biết sai có thể sửa, hồi triều lấy tài cán giúp Hoàng thượng phân ưu vân vân.

Trung Nghĩa công và người cha vợ cáo già La Trường Thanh này từ trước đến nay đều đi theo Hoàng thượng, lúc này hai người lại có cùng lập trường, còn ai không rõ ý Hoàng thượng nữa, lâm triều, cũng không ai dám phản đối chuyện này rồi.

“Chư vị đại nhân đều đã tấu mong trăm mời đại ca về triều, trăm rất vui mừng, năm mới đại ca ở xa, khi còn là huynh đệ từng có chút chiếu cố trăm, hiện nay trăm đã là Hoàng đế, nghĩ đến trời tuyết lớn đại ca lại phải ở đỉnh núi lạnh khủng khiếp, hàng đêm khó ngủ, đại ca có thể về triều giúp trăm phân ưu, thật sự là đại thiện.” Hạ Hành cảm khái nói: “Trung Nghĩa công, không bằng người tự mình đi một chuyến, nghênh đón Ninh Vương hồi kinh.”

Hoàng thượng nói gì mà Ninh Vương luôn chiếu cố huynh đệ, không phải nói cho mọi người rằng hần không tin Ninh Vương sẽ gây ra vụ ám sát sao?

“Thần tuân chỉ.” Điền Tấn Kha biết Hoàng thượng muốn Ninh Vương nhận một cái tình của ông, trong lòng cũng cảm tạ tâm ý Hoàng thượng đối với Điền gia ông, sau khi cúi thật sâu với Đế Vương ngồi trên ghế rồng, lập tức lui sang một bên.

Trong lúc nhất thời có không ít người trong lòng bắt đầu chua xót, ngẫm lại trong cung đã có Hoàng hậu mang thai bốn tháng, lại cảm khái số mệnh không tốt bằng người ta.

Hiện giờ Khúc Khinh Cư ở thâm cung đang lật chuyển một đồng bái thiếp trong tay, mắt thấy sắp tân niên, tuy vì Tiên đế băng hà không thể làm linh đình, nhưng không thể không làm, bái thiếp này nọ trình vào đều có thân phận mệnh phụ, ví dụ như Thành Vương phi, Thụy Vương phi cùng với các vị phu nhân Công gia phu nhân Hầu gia, nàng tùy tay mở ra một cái, đầu tiên là chúc Đế Hậu vạn phúc, sau đó xen lẫn danh sách lễ vật tân niên được trình lên.

Về phần phải ban cho những người này cái gì, bên cạnh Khúc Khinh Cư đương nhiên sẽ có người lo việc này, những gì Khúc Khinh Cư cần làm là nghe bọn họ đọc ra thôi.

“Nương nương, nếu không ngài đi nghỉ trước một lúc đi.” Mộc Cận thấy Hoàng hậu nương nương ngáp một cái, nhân tiện nói: “Chúng nô tì sẽ phân loại cẩn thận, sau đó lại đọc cho ngài nghe một chút là được rồi.”

“Không cần đâu.” Khúc Khinh Cư phát tay, nhìn sắc trời bên ngoài: “Sắp đến buổi trưa rồi, đợi lát nữa Hoàng thượng sẽ đến dùng bữa, người bảo phòng bếp chuẩn bị thật tốt đi.”

“Vâng.” Mộc Cận ý bảo Ngân Liễu đến nói với người phòng bếp, sau đó thu bài thiếp Khúc Khinh Cư đã xem để qua một bên.

“Ta nghe nói cảm tình giữa Thụy Vương và Thụy Vương phi rất không tốt, đã rầm rầm rộ rộ khắp toàn bộ Kinh thành.” Khúc Khinh Cư cầm bài thiếp của phủ Thụy Vương trong tay: “Tốt xấu gì Thụy Vương phi cũng là con dâu hoàng gia, nháo như vậy thành ra đáng về gì nữa?”

“Hoàng hậu nương nương ngài cũng đã nghe nói sao?” Kim Trản thở dài: “Từ trước lúc Hoàng thượng đăng cơ, trong Kinh thành thường truyền ra tin tức hai người không hợp, hiện giờ càng nháo càng bế tắc, nô tì còn từng nghe nói Thụy Vương muốn hưu Thụy Vương phi, làm người Tần gia vô cùng không vui.”

Người Tần gia đối với Khúc Khinh Cư mà nói, thật sự không phải là từ ngữ gì tốt đẹp, đột nhiên nàng nghĩ đến Vi Tần thị, nhân tiện nói: “Ta nhớ được mẫu thân của Vi Nhiễm Sương chính là người Tần gia, không biết hiện tại Vi Nhiễm Sương thế nào rồi?”

Kim Trản nghe vậy lập tức lộ ra ý cười vui sướng khi người gặp họa: “Nàng ta được xem là người Tần gia, nhưng là một nhánh xa xôi của Tần gia. Từ sau khi thánh mẫu Hoàng Thái hậu sai người đi trách cứ Vi Tần thị không lâu, Tần đại nhân đã làm chủ tìm cho Tần cô nương một cửa hôn sự, nhưng vì Tiên đế băng hà, hôn sự bị hoãn lại.”

“Nàng tốt xấu gì cũng xem như là biểu muội của Hoàng thượng, nếu xuất giá, vậy phu gia (nhà chồng) cũng không dám khất khe với nàng.” Nhớ đến đáng về tội nghiệp của Vi Nhiễm Sương này, Khúc Khinh Cư hơi nhíu mày, điều kiện tiên quyết là sau khi Vi Nhiễm Sương gả đi thì phải rời khỏi đây, đừng nên ra về phóng khoáng như vậy nữa.

“Ai biết nhà nàng nghĩ thế nào, dù sao cũng không phải người gì tốt.” Kim Trản khinh thường bĩu môi, chuyện lúc trước Vi Nhiễm Sương muốn làm thiếp thị của Hoàng thượng, các nàng còn nhớ rất rõ đấy.

“Lời này nói rất đúng.” Trên mặt Hạ Hành mang theo ý cười đi nhanh đến, hần nhìn Kim Trản rồi nói: “Nữ tử như vậy, quả thật không phải là người tốt.”

“Hoàng thượng!” Đám người Kim Trản sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, chân mềm nhũn lập tức quỳ xuống, nàng ấy thật không ngờ Hoàng thượng sẽ nghe được lời nàng nói, nếu để Hoàng thượng cho rằng nương nương ghen tị thì làm sao bây giờ, sao nàng lại giống Ngân Liễu không quản được miệng của mình rồi thế?

“Đứng lên đi, trăm biết người người các ngươi đều vì Hoàng hậu.” Hạ Hành phát tay, hiển nhiên không ngại Kim Trản nói gì đó, hần đến trước mặt Khúc

Khinh Cư, thấy trước mặt nàng là một chén trà táo đỏ, nhân tiện nói: “Trước đó vài ngày ta đọc sách thuốc, nói nữ nhân có thai uống trà táo đỏ sẽ thay đổi máu huyết, không tốt với thân thể.” Nói xong, đã tự mình đẩy trà táo đỏ qua một bên.

Khi nào thì hẳn bắt đầu nghiên cứu phương diện này rồi vậy? Khúc Khinh Cư liếc mắt đánh giá hẳn một cái, cười hỏi: “Vậy ta nên uống gì mới được?”

“Mỗi ngày uống một ít trà Long Tĩnh Bích Loa Xuân, hơi nhạt một chút, nhưng có lợi cho tâm phế, ta đã xem vài bản sách thuốc, đều nói giống nhau.” Nói xong, bảo Tiền Thường Tín dâng trà của mình lên.

Khúc Khinh Cư đối với lá trà gì đó, không có hứng thú mấy, nhưng nếu đối phương đã lo lắng như vậy, nàng cũng không nên lãng phí ý tốt của đối phương, theo ý Hạ Hành, không chạm vào chén trà táo đỏ này nữa: “Gần đây Hoàng thượng nhật lý vạn ky⁽¹⁾, sao còn có thời gian đọc này nọ vậy?”

“Giao nàng và con cho người khác, cuối cùng ta vẫn có chút không nở, ngẫu nhiên không có việc gì thì lật xem vài sách thuốc, xem như qua ngày.” Tầm mắt hẳn chuyển đến chén trà, vội ho một tiếng nói: “Vừa rồi ta nghe các người nhắc đến biểu muội Vi gia, nàng không cần lo lắng vì chuyện của nàng ta, trầm nghe nói người đính hôn ước với nàng ta không ở Kinh thành, Vi Tàn thị cũng bị mẫu hậu cấm đưa bái thiệp tiến cung rồi.”

“Nàng ta là người thân của Hoàng thượng chàng, vì sao ta phải phí tâm vì nàng ấy.” Khúc Khinh Cư nghiêng đầu khẽ cười: “Hôm nay ta bảo phòng bếp nấu món canh trần châu nhũ bồ câu, đến lúc đó Hoàng thượng nên ném thử xem.”

Biết Hoàng hậu nhà mình đang chuyển đề tài, Hạ Hành nhìn thấy ý cười trên mặt nàng càng ngày càng rõ, cũng chỉ cười lắc đầu, cho người bắt đầu truyền lệnh.

Trong cung có các luật lệ về bữa ăn hàng ngày, nhưng thức ăn trong đó cũng có chút khác biệt, phòng bếp nhỏ của Khúc Khinh Cư hầu như có thể theo kịp Ngự Thiện Phòng, cái này còn chưa nói Hạ Hành thường xuyên ra lệnh cho người trong điện Trung Tĩnh đưa gì đó cho nơi này của Khúc Khinh Cư.

Sau khi dùng bữa trưa xong, Hạ Hành dựa vào giường đọc sách, Khúc Khinh Cư tựa vào người hẳn thưởng thức một món ngọc chế Cửu Liên Hoàn, chưa đến một lúc nàng nhanh chóng cởi bỏ món đồ trong tay, ngáp một cái ném Cửu Liên Hoàn qua một bên, xoay người đặt đầu trên đùi Hạ Hành: “Thật sự quá nhàm chán.”

Hạ Hành thấy bụng nàng hơi lồi lên, cẩn thận để tay lên, ngẫu nhiên còn có thể cảm nhận được sinh mệnh nhỏ trong bụng nhảy lên, hẳn cười nói: “Nàng muốn chơi gì, ta bảo bọn họ chuẩn bị cho nàng.”

“Không có gì đặc biệt muốn chơi cả.” Tay Khúc Khinh Cư lướt qua lướt lại trên bắp đùi hẳn: “Không bằng kể ta nghe một chút cảm giác lần đầu tiên chàng gặp ta đi.”

“Khi đó trên mặt nàng trang điểm rất đậm, còn cúi đầu không dám nhìn ta, ta thật sự cho rằng bản thân cưới phải một tiểu tức phụ nhất gan sợ phiền phức.” Hạ Hành đưa tay đặt sau lưng nàng, tùy ý để tay Khúc Khinh Cư làm loạn trên chân mình: “Ta rất vui mừng vì nàng vượt qua được việc Phùng thị hạ độ nàng, bằng không cuộc đời này ta sẽ không biết, hóa ra nam nhân và nữ nhân, có thể ở cùng nhau như thế.”

Tay Khúc Khinh Cư dừng một chút, trong lúc nhất thời nàng không biết nên nói gì, sau một lúc lâu mới nói: “Nếu ta không vượt qua được thì sao?”

Hạ Hành giữ tay nàng, hơi dùng sức, khiến nàng cảm thấy hơi đau: “Không có nhiều nếu như vậy, kết quả hiện tại chính là nàng ở đây, trẫm cũng ở đây.”

“Như vậy rất tốt.” Hạ Hành đặt tay nàng lên gương mặt mình, than một tiếng: “Có Khinh Cư ở cùng trẫm, là may mắn trong cuộc đời này của trẫm.”

Cô độc một người cao cao tại thượng thì có ý nghĩa gì, cho nên hầu như mỗi triều đại mỗi Hoàng Đế đều có nữ nhân thiên sủng của bản thân, nhưng ở trên người của nữ nhân bọn họ thiên sủng thì bọn họ lại không tìm thấy cái mà bản thân muốn, nên cứ tiếp tục tìm kiếm người kế tiếp.

Hắn biết nữ nhân nằm trên đùi mình là người mà hắn muốn.

Nhưng, hắn cũng biết, trong lòng nữ tử này, hắn lại không quan trọng như vậy.

Chẳng qua, thời gian của bọn họ còn dài, thời gian sẽ chậm rãi thay đổi mọi thứ.

Cho nên, như vậy là tốt rồi.

Ghi chú:

1. Nhất lý vạn ky: có nghĩa là mô tả công việc cực kỳ khó khăn, ban đầu đề cập đến việc xử lý rất nhiều công việc hành chính của Hoàng đế mỗi ngày.